

Arrest

nr. 261 123 van 27 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 12 november 2019 om internationale bescherming. Op 26 april 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraans nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 juni 1995 te Sonsonate. U hebt in El Salvador uw middelbaar onderwijs afgerond. De echtgenoot van de nicht van uw moeder is burgemeester in de gemeente Armenia van het departement Sonsonate. Hierdoor gebeurde het dat mensen in Armenia u beledigden of probeerden te provoceren wanneer er verkiezingen in aantocht waren.

Sinds 2005 woonde u op het adres Calle Principal blok 48, huis 17, Lourdes in de gemeente Colón van het departement La Libertad in het huis van uw grootmoeder. In de wijk waar u woonde was de bende 18 actief. Vanaf juni 2019 waren de bendeleden meer aanwezig. Het gebeurde vaker dat u hen het geld moest geven dat u bij zich had. Sinds juli 2019 werkte u in het café, cervceria C. (...), gelegen in het winkelcentrum Soho in San Salvador stad. Begin september 2019 werd u lastiggevalen door drie bendeleden toen u terugkwam van uw werk en afstapte aan de bushalte op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis. Ze wilden u rekruteren. U weigerde en u moest hen uw fooien geven waarna ze u lieten gaan.

Begin oktober 2019 werd u opnieuw benaderd toen u terugkwam van uw werk en afstapte van de bus aan de bushalte op honderd meter van uw huis. De bendeleden eisten opnieuw dat u lid werd van hun bende. U weigerde en moest hen uw geld geven. Op 10 oktober 2019 werd u een derde keer lastiggevalen. U stapte af aan een bushalte op zeshonderd meter van uw huis. U werd er benaderd door vier bendeleden. Ze eisten opnieuw dat u met hen samenwerkte. U weigerde, waarop u hen weer geld moest geven. U bleef vervolgens op 15 en 16 oktober 2019 overnachten bij een vriend in Santa Tecla stad.

Op 20 oktober 2019 kwam u terug van uw werk en stapte u af aan de bushalte op zeshonderd meter van uw huis. Twee bendeleden grepen u vast en eisten dat u zich aansloot bij de bende. Ze hielden een wapen tegen uw hoofd. U weigerde, maar ze dreigden u te vermoorden indien u dit niet zou doen. U bent dan naar huis gelopen, waar u niets aan uw grootmoeder vertelde om haar niet van streek te maken omwille van haar ziekte. U lichtte uw oom en tante in over wat er gebeurd was, waarop zij u kwamen ophalen en u naar hun huis ging. In de dagen dat u bij uw oom en tante verbleef, ging uw tante voor uw grootmoeder zorgen en vertelde ze u dat ze veel verdachte jongeren zag die door de straten liepen en probeerden iets te weten komen over u.

Op 22 oktober 2019 diende u telefonisch uw ontslag in. Op 24 oktober 2019 nam u de beslissing om het land te verlaten en vervolgens kocht u op 26 oktober 2019 uw vliegtickets naar België. Op 3 november 2019 verliet u El Salvador en vloog u via Spanje naar België waar u op 4 november 2019 aankwam. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2019.

Op 11 december 2019 is uw grootmoeder overleden aan kanker. Op 10 februari 2020 en 17 april 2020 liet een vriend u via Facebook weten dat er bendeleden bij hem hadden gevraagd naar u. Daarnaast had hij u via de telefoon ook nog over twee andere keren laten weten waarbij dit gebeurde. Ook een ex-vriendin liet u in juli 2020 nog weten dat ze ook aan haar hadden gevraagd naar u. Daarnaast kreeg u ook nog een bericht waarin u werd bedreigd door iemand die u niet kent.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw moeder, de overlijdensakte van uw grootmoeder, uw reisinformatie, Messengerberichten en uw NIT-kaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

U slaagt er vooreerst niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over de plaats en het verloop van deze vier incidenten die u aanhaalt. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plaatsen waar u werd benaderd door bendeleden. Gevraagd naar de eerste keer dat u werd lastiggevalen, beweert u namelijk dat de meerderheid van de keren dat u werd lastiggevalen gebeurde op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis (CGVS, p. 18). Wanneer echter overlopen wordt bij ieder incident waar het plaats vond, expliciteert u dat het eerste incident plaats vond op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis (CGVS, p. 18), het tweede incident zou hebben plaats gevonden aan de bushalte op honderd meter van uw huis (CGVS, p. 19), het derde en het vierde incident zouden dan weer plaats hebben gevonden rondom de bushalte op zeshonderd meter van uw huis (CGVS, p. 20-21). Gewezen op uw eerdere verklaring dat de meerderheid van de incidenten plaats vonden op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis en u nu zegt dat er slechts één incident plaatsvond op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis, en er twee plaats vonden op zeshonderd meter van uw huis, poneert u eerst dat u niet gezegd had dat de incidenten op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis gebeurden, maar dat de laatste twee incidenten plaatsvonden op zeshonderd meter bij de laatste halte. Nogmaals gewezen op het feit dat u initieel stelde dat de meerderheid van de incidenten plaats vonden op driehonderd à vierhonderd meter, herhaalt u slechts dat twee van de incidenten op zeshonderd meter gebeurden (CGVS, p. 21-22). U biedt echter geen verklaring waarom u dan initieel beweerde dat de meerderheid van de incidenten op driehonderd à vierhonderd meter gebeurden.

Bovendien kan u slechts weinig gedetailleerd vertellen over de eerste drie keren dat bendeleden u wilden rekruteren. Gevraagd om te vertellen wat er de eerste, tweede en derde keer gebeurde, herhaalt u telkens meerdere keren dat de incidenten hetzelfde verloop kenden, zoals ook het incident van 20 oktober 2019 (CGVS, p. 17, p. 19, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt echter dat het verloop van de eerste drie incidenten een wezenlijk verschil kende met het incident van 20 oktober 2019. De bendeleden zouden namelijk die laatste keer een wapen tegen uw hoofd hebben geplaatst, terwijl u van de eerdere drie incidenten niet eens kan zeggen of de bendeleden gewapend waren of niet (CGVS, p. 17-21).

Verder stelt u initieel bij deze incidenten vier keer vijftig à zestig dollar te hebben moeten geven (CGVS, p. 9). Echter nogmaals gevraagd hoeveel geld u moest geven bij het incident in september, schat u dat het om zestig of zeventig dollar zou gaan (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat u eerder vijftig of zestig dollar had gezegd, herhaalt u dat u maar een benadering kan geven. Bij het tweede en derde incident zou u veertig à vijftig dollar hebben gegeven en beweert u dat dat het gemiddelde was dat u ophaalde, ook hier kan u maar een benadering geven omdat u niet de gewoonte had om uw fooien te tellen (CGVS, p. 19, 21). Het is echter vreemd dat u verschillende schattingen geeft, terwijl u eerst zegt bij alle vier deze incidenten vijftig à zestig dollar te hebben moeten geven. Dat u bovendien niet concreter weet hoeveel fooi u juist gekregen zou hebben is merkwaardig, gezien u beweert slechts 140 dollar per twee weken te verdienen, en deze fooien dus een wezenlijk deel van uw inkomen vormden (CGVS, p. 10).

Tevens beweert u nog dat u, nadat u een derde keer werd lastiggevallen op 10 oktober 2019, als voorzorgsmaatregel bij een vriend bleef overnachten in het weekend van 15 en 16 oktober 2019 in Santa Tecla stad (CGVS, p. 20). Hierbij dient eerst al opgemerkt te worden dat u naliel hier iets van te vermelden toen u werd gevraagd naar uw verblijfplaatsen. Uw excuus, dat u dacht dat het over wonen ging en dat u er niet hebt gewoond, maar slechts twee keer bent geweest (CGVS, p. 22), kan niet overtuigen. U werd namelijk expliciet gevraagd naar plaatsen waar u eventueel voor een korte periode had verbleven en niet officieel woonde (CGVS, p. 5). U kon er maar twee of drie keer overnachten. U gevraagd naar de datering, wendt u eerst voor de vraag niet begrepen te hebben en vraagt u bij wie. Bij de herhaling van de vraag stelt u dat het in een weekend was. Wanneer u om verduidelijking gevraagd wordt omtrent de tweede en derde keer dat u bij die vriend overnacht zou hebben, beperkt u die overnachtingen plots tot dat ene weekend, twee keer in een weekend, waarbij u de zaterdag een keer telt en de zondag voor de tweede keer. Waarom u dan überhaupt het over een derde keer had is eigenaardig. U gevraagd wanneer dat dan exact was, doet u er eerst het zwijgen toe en vraagt om in uw agenda te mogen kijken. Op de vraag om het zo te proberen zeggen, geeft u 15-16 oktober op. Nazicht van deze data leren dat die in 2019 niet in een weekend vielen doch op dinsdag en woensdag. U beweert dat u er maar twee dagen kon blijven omdat uw vriend niet alleen woonde. Het blijft echter vreemd dat indien u dit werkelijk als voorzorgsmaatregel deed, u vervolgens wel gewoon terugkeerde naar het huis van uw grootmoeder, dan nog wachtte tot na het incident van 20 oktober 2019 om naar het huis van uw oom en tante te gaan en zo het risico zou lopen om nogmaals overvallen te worden door bendeleden. Bovendien beweert u na uw problemen op 20 oktober 2019 te zijn thuis gekomen en naar uw tante en oom te hebben gebeld, die u dan zijn komen ophalen om naar hun huis te gaan (CGVS, p. 15-16). Gevraagd naar uw woonplaatsen stelt u tot 20 oktober 2019 in het huis van uw grootmoeder te hebben gewoond (CGVS, p. 8). U verklaart echter ook maar sinds 21 oktober 2019 bij uw oom en tante in Bosques de Lourdes te hebben verbleven. De ene versie heeft het dus over een aankomst bij tante en oom op 20 oktober, de andere versie heeft het over 21 oktober. Ook inzake de datering van uw vertrek hier, geeft u in uw verklaringen een dag verschil op: u poneert eerst tot 2 november 2019 daar verbleven te hebben maar bij confrontatie met uw verklaring dat u toch op 3 november 2019 vertrokken was, stelt u uw verklaring bij en corrigeert u dat uw vertrek uit Bosques de Lourdes toch op 3 november 2019 was (CGVS, p. 6). Bij DVZ stelde u overigens maar een week in Bosques de Lourdes te hebben verbleven (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10), terwijl de periode die u aanhaalt bij het CGVS, van 20 of 21 oktober 2019 tot 2 dan wel 3 november 2019 toch om nagenoeg het dubbele daarvan gaat, met name om bijna twee weken. Dat u ook over uw verblijfplaatsen tijdens en na uw problemen geen coherente verklaringen weet af te leggen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U beweert verder dat u op eerdere momenten al lastiggevallen werd door bendeleden en hen gewoon moest geven wat u op dat moment in uw zakken had en waarbij ze u ook probeerden te vernederen omdat uw haar niet goed zat of uw schoenen hen niet bevielen (CGVS, p. 9, 22). Gevraagd of ze u dan ook geld vroegen, stelt u dat ze niet de gewoonte hadden u dit te vragen (CGVS, p. 22). Gevraagd of ze het wel van u stalen zonder het u te vragen, moet de vraag u eerst herhaald worden voor u kan zeggen, dat ze vòòr de vier incidenten van september en oktober 2019 nooit geld gevraagd hebben, maar ze begin 2019 wel uw gsm zouden gestolen hebben (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u zegt dat ze niet vaker geld van u namen, gezien u eerder gezegd hebt dat het wel vaker gebeurde dat u uw handen in de zakken moest steken en gewoon moest geven wat u had, bevestigt u slechts dat ze u inderdaad lastigvielen en u moest geven wat er in uw zakken zat (CGVS, p. 22). Opnieuw gevraagd waarom u dan zegt dat u hen vòòr die vier keer geen geld moest geven, poneert u dat u dit niet zei omdat het voor u geen groot bedrag is en het maar ging over enkele muntstukken (CGVS, p. 22). Echter, enkele muntstukken zijn nog steeds geld, en is dus bezwaarlijk een goed excuus te noemen. Ook over wanneer ze dit dan vroegen, legt u geen eenduidige verklaringen af. U had namelijk initieel verklaard dat dit in juni, juli en augustus 2019 gebeurde (CGVS, p. 10), maar wanneer u nogmaals gevraagd wordt

wanneer het gebeurde dat ze muntstukken van u vroegen, stelt u slechts dat dit in augustus gebeurde (CGVS, p. 22). Op uw eerder verklaringen gewezen, poneert u dat u niets over juni en juli heeft gezegd, en vraagt u nog eens of er muntstukken worden bedoeld. Uw verklaringen worden u herhaald en u wordt er op gewezen dat u weldegelijk juni, juli en augustus hebt gezegd, waarop u beweert dat u niet zou gezegd hebben dat ze u toen constanter lastigvielen. Het simpelweg stellen dat u iets niet zou hebben gezegd is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen.

Verder beweert u nog dat bendeleden naar u zouden gevraagd hebben bij vrienden. Gevraagd wanneer ze naar u vroegen bij uw vriend Y. G. (...), kan u slechts de twee data geven waarop hij u Messenger-berichten zou gestuurd hebben, terwijl u beweert dat ze hem vier keer hebben aangesproken om naar u te vragen. U werpt op dat hij u nooit een specifieke datum heeft gezegd. Gevraagd of u hem dan niet gevraagd heeft wanneer dit gebeurde, stelt u van niet. Gevraagd of het altijd dezelfde personen waren die naar u vroegen bij hem, stelt u zelfs dat u nooit vragen zou hebben gesteld over wie het waren en dat u dit ook niet wilde doen. Uw vriend zou u enkel gezegd hebben dat het om bendeleden zou gaan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet wilde vragen, stelt u eerst al dat het u niet interesseerde en dat u er niet op wilde ingaan omdat u er ook van uitging dat hij het niet zou weten (CGCS, p. 14-15). Dat u echter zo weinig interesse blijkt te tonen voor personen die nog naar u op zoek zouden zijn, is weinig geloofwaardig. Verder beweert u nog een bericht met bedreigingen te hebben gehad van een zekere A. S. (...). U beweert niet te weten wie het is, en voegt toe dat u denkt dat zulke profielen worden gecreëerd om op anonieme wijze berichten te sturen (CGVS, p. 15). De screenshot die u hiervan neerlegt toont echter dat u en deze persoon een gemeenschappelijke Facebookvriend hebben (document 8), wat de bedreiging niet bepaald anoniem maakt. Gevraagd of u niet eens heeft gevraagd aan jullie gemeenschappelijke Facebookvriend wie deze persoon juist is, stelt u dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p. 14-15). Opnieuw moet er op gewezen worden dat uw gebrek aan interesse in iemand die u een dreigbericht zou hebben gestuurd, weinig geloofwaardig is. Bovendien kan het bewijs dat u hiervan neerlegt, screenshots van Messenger-gesprekken, bezwaarlijk als objectieve bron worden beschouwd, zeker gezien deze berichten afkomstig zijn van Facebookvrienden of vrienden van vrienden.

Daarnaast getuigt ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo deed u geen enkele poging om met uw problemen naar de autoriteiten van uw land te stappen. U beweert dat de politie in uw land corrupt is. Echter gevraagd hoe u dit weet, verwijst u naar nieuwsberichten en voegt u toe dat u dit ook zelf ook ziet. Gevraagd hoe u dit zelf al had gezien, verwijst u nogmaals naar nieuwsberichten en haalt u een situatie aan van 2020. U wordt erop gewezen dat uw problemen zich afspeelden in 2019 en dus een gebeurtenis in 2020 niet relevant is voor uw situatie, zijnde waarom u in 2019 niet naar de autoriteiten bent gestapt. U stelt nogmaals dat u zelf politiemensen hebt zien samenwerken met bendeleden. Gevraagd om erover te vertellen, vraagt u eerst nog eens of u daar nu over moet praten, voor u pas kan zeggen dat u ooit in 2018 eens gezien heeft hoe politiemensen samen stonden te roken met bendeleden (CGVS, p. 23-24). Dit is bezwaarlijk een overtuigend excuus te noemen om geen beroep te doen op de autoriteiten van uw land in verband met uw problemen. Er kan namelijk worden verwacht, dat indien u werkelijk voor uw leven vreest, u ook enige moeite zou doen om naar de autoriteiten van uw land te stappen.

In dit verband dient ook vermeld te worden dat u via Spanje naar België reisde. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat u in Spanje geen kennissen had en niet wist dat u er asiel kon vragen (CGVS, p. 12), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Tot slot is het uitermate vreemd dat u bij uw registratie bij DVZ opgaf dat u nog een neef, W. C. G. (...), in België had. Bij het CGVS blijkt dit opeens helemaal niet om uw neef te gaan, en beweert u slechts voor hem vertaald te hebben omdat hij de vragen die gesteld werden niet zou hebben begrepen (CGVS, p. 5). Deze verklaringen is echter onafdoende om uit te leggen waarom u hem hebt opgegeven als uw neef. Dat u ook uw over uw familiebanden geen correcte informatie verschaft aan de asielinstanties doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat wat betreft de problemen die u aanhaalt in Armenia, dit slechts gaat om beledigingen en provocaties, en u ondanks deze beledigingen en provocaties u ook nog altijd op bezoek bleef gaan in Armenia (CGVS, p. 12). U liet overigens na om hierover iets te vermelden bij DVZ, terwijl er nochtans specifiek gevraagd werd of u naast de door u

aangehaalde problemen, nog andere problemen heeft gehad met medeburgers of van algemene aard (DVZ vragenlijst 15 januari 2020, p. 2, punt 7a en 7b).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, uw NIT-kaart, de overlijdensakte van uw moeder en grootmoeder en uw reisinformatie hebben slechts betrekking op uw identiteit, uw reisweg en het overlijden van uw moeder en grootmoeder. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. In dit verband dient ook nog te worden opgemerkt dat het op zijn minst eigenaardig is dat u zelf aanhaalt nog een ontslagbrief te hebben van uw werk in de cervceria C. (...) en u ook in de gelegenheid gesteld wordt dit document te bezorgen. Het CGVS heeft echter tot op heden hierover niets ontvangen (CGVS, p. 24-25).

Ook de opmerkingen die u het CGVS nog per e-mail bezorgde op 2 maart 2021, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog worden opgemerkt dat ook uw neef W. A. R. M. (...) een verzoek om internationale bescherming indiende, maar er tot op heden geen uitspraak is in zijn dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker merkt op dat de adjunct-commissaris-generaal, waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoeker stelt uitgebreid verteld te hebben over de bedreigingen, afpersingen en rekruteringspogingen door de bendeleden die hem hebben gedwongen om zijn land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent volgens hem niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat zijn leven niet in gevaar zou zijn.

Voorts betwist verzoeker dat hij geen eenduidige verklaringen zou hebben afgelegd over de plaats en het verloop van de incidenten met de bendeleden en licht hij zijn standpunt hierover als volgt toe:

“Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water! Verzoekende partij maakte een schatting van de afstanden, zij heeft het niet op de meter gemeten. Dat verwerende partij dit als een eerste argument gebruikt om haar relaas in twijfel te trekken toont aan hoe onredelijk verwerende partij te werk is gegaan en er alles aan tracht te doen om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Zij zoekt tegenstrijdigheden waar er geen zijn en verliest de essentie volledig uit het oog.”

Waar hem wordt verweten weinig gedetailleerd te kunnen vertellen over de eerste drie keren dat bendeleden hem wilden rekruteren, laat verzoeker het volgende gelden:

“Ook hier zoekt verwerende partij tegenstrijdigheden waar er geen zijn. Verzoekende partij vertelde weldegelijk hoe de bendeleden te werk gingen: p. 19 CGVS

(...)

Verwerende partij haalt tevens aan dat verzoekende partij niet exact zou weten hoeveel geld zij gaf aan de bendeleden. Zoals zij verklaarde tijdens het gehoor had zij niet de gewoonte om haar fooi op de bus of in het restaurant te tellen. De fooi schommelde vaak tussen 40 en 60 euro. Er zaten vaak ook muntjes tussen, het was aldus niet altijd evident om te weten hoeveel fooi ze die dag had gekregen. Pas wanneer zij thuis kwam, telde zij haar geld. Het is dan ook niet ernstig te stellen dat verzoekende partij op de hoogte zou moeten zijn hoeveel geld zij exact gaf, dan wel dat zij telkens een andere schatting maakt...”

Waar hem wordt verweten dat hij ook over zijn verblijfplaatsen tijdens en na zijn problemen geen coherente verklaringen weet af te leggen, betoogt verzoeker als volgt:

“Zoals verzoekende partij tijdens het gehoor verklaarde, ging zij ervan uit dat verwerende partij wilde weten waar verzoekende partij allemaal gewoond had in El Salvador, niet waar zij een weekend ondergedoken had gezeten. Het is dan ook niet ernstig om dit als argument te gebruiken om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken.

Ook de exacte datum wanneer zij er ondergedoken had gezeten wist verzoekende partij niet meer. Onder de stress en druk van het gehoor heeft zij de data 15-16 oktober vernoemd. Het was weekend voor 20 oktober dat zij ondergedoken heeft gezeten bij haar vriend, de exacte data herinnerde zij zich niet meer, wat niet hoeft te verbazen gezien al hetgeen zij heeft meegemaakt.

Verwerende partij haalt tevens aan dat er een dag verschil zou zijn betreffende wanneer verzoekende partij vertrokken zou zijn naar België - 2 november dan wel 3 november.

Verzoekende partij heeft de vraag geïnterpreteerd als ‘tot wanneer zij er verbleven heeft’. Welnu, zij is er gebleven tot 2 november, op 3 november is zij dan vertrokken. Aldus is er helemaal geen sprake van een tegenstrijdigheid.”

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing over de tegenstrijdige verklaringen die hij zou hebben afgelegd over de incidenten vóór september en oktober 2019, voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoekende partij werd al eerder lastig gevallen en er werd haar gevraagd om mee te werken met hen. Zij gaf op dat ogenblik wat zij in haar zakken had opdat zij haar met rust zouden laten. De keren voor oktober werd zij aldus lastig gevallen, zonder dat zij haar specifiek om geld vroegen. Ook hier zoekt verwerende partij aldus tegenstrijdigheden waar er geen zijn.”

Waar hem wordt verweten geen hulp te hebben gezocht bij de Salvadoraanse autoriteiten, merkt verzoeker op dat de adjunct-commissaris-generaal niet ernstig is in haar kritiek. Hij stelt dat hij politieagenten zag roken en drinken met bendeleden en dat ook uit verschillende rapporten blijkt dat de politie corrupt is en geïnfilteerd is door bendeleden en informatie doorspeelt naar hen, waarna hij citeert uit de *“Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs”* van Home Office van januari 2021.

Ook het verwijt van de adjunct-commissaris-generaal geen asiel te hebben aangevraagd in Spanje, waar hij een tussenvlucht had, acht verzoeker niet ernstig, waarbij hij de volgende toelichting verschaft: *"Verzoekende partij was amper 6 uur in de luchthaven van Spanje in afwachting van haar vlucht naar België. Zij was op de vlucht voor haar leven en haar enige doel was op een veilige manier in België te geraken. Zij heeft er dan ook niet bij stilgestaan op de luchthaven te gaan zoeken waar zij eventueel asiel zou kunnen aanvragen."*

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten geen correcte informatie te verschaffen over zijn familiebanden, stelt verzoeker het volgende:

"Verzoekende partij geeft toe dat dit een stommitieit was. Verzoekende partij kende deze persoon (maar is niet haar neef), hij had hulp nodig bij vertalingen en verzoekende partij heeft gezegd dat hij haar neef was om hem op dat ogenblik te kunnen helpen. Dit doet echter geen afbreuk aan hetgeen is gebeurd in El Salvador en waarom zij niet terug kan keren naar haar land."

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing over zijn problemen in Armenia laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij nam inderdaad een risico om haar familie te zien. Hier in België neemt men ook vaak de risico om bijvoorbeeld familieleden te zien in tijden van corona, dit betekent niet dat het virus niet zou bestaan... Het feit dat verzoekende partij haar familie bezocht, betekent niet dat er geen ernstige vrees bestond in haar hoofde."

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij vreest voor zijn leven en om ontvoerd en mogelijks gerekruteerd te worden om ingezet te worden als bendelid, nu hij perfect in het profiel van de jonge mannen die door de bendes gevisieerd worden past. Hij stelt dat dit onder meer blijkt uit de *"Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs"* van Home Office van januari 2021, waaruit hij een passage citeert.

Verzoeker stelt verder dat de adjunct-commissaris-generaal zich duidelijk niet bewust is van de ernst van de situatie in El Salvador en het gevaar dat hij er liep en verwijt haar op geen enkel ogenblik de gegrondheid van zijn vrees voor zijn leven en dat van zijn familie te hebben onderzocht. Dit toont volgens hem aan dat de adjunct-commissaris-generaal geen enkel besef heeft van de werking van de bendes en de (corruptie en infiltratie van bendeleden binnen de) politie in El Salvador. Hij stelt niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal kan stellen dat hij geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens hem hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador en stelt niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat hij naar El Salvador kan terugkeren zonder gevaar voor zijn leven.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij betoogt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeert hij uit het artikel *"El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay"* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *"A Nation Held Hostage"* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker voegt hieraan nog het volgende toe:

"Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte."

Verzoeker besluit dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de “Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs” van UK Home Office van januari 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 26 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met leden van de bende 18 die hem wilden rekruteren. Vanaf juni 2019 zouden de bendeleden meer aanwezig zijn geweest in de wijk waar hij samen met zijn grootmoeder woonde en zou hij vaker het geld hebben moeten geven dat hij bij zich had. Begin september 2019 zou verzoeker toen hij van zijn werk in een café terugkwam zijn lastiggevalen door drie bendeleden. De bendeleden zouden verzoeker hebben willen rekruteren, wat hij weigerde, en verzoeker zou hen zijn fooien hebben moeten afgeven, waarna ze hem lieten gaan. Begin oktober 2019 zou verzoeker opnieuw benaderd zijn toen hij terugkwam van zijn werk. De bendeleden zouden opnieuw geëist hebben dat hij lid werd van hun bende, wat hij weigerde. Hij zou hen ook zijn geld hebben moeten afgeven. Op 10 oktober 2019 zou verzoeker een derde keer zijn lastiggevalen. Vier bendeleden zouden hem hebben benaderd en opnieuw geëist hebben dat hij met hen samenwerkte, wat hij weigerde, waarop hij hen weer geld moest geven. Vervolgens zou verzoeker op 15 en 16 oktober 2019 zijn blijven overnachten bij een vriend in Santa Tecla stad. Op 20 oktober 2019 zou verzoeker toen hij terugkwam van zijn werk zijn vastgegrepen door twee bendeleden die eisten dat hij zich bij de bende aansloot. Ze zouden een wapen tegen verzoekers hoofd gehouden hebben en ermee gedreigd hebben hem te vermoorden indien hij dat niet zou doen. Verzoeker zou dan naar huis zijn gelopen en zijn oom en tante hebben ingelicht over wat er gebeurd was, waarop zij hem kwamen ophalen en hij naar hun huis ging. Verzoeker verklaart dat zijn tante, die in die dagen voor zijn grootmoeder zorgde, hem vertelde dat ze veel verdachte jongeren zag die door de straten liepen en probeerden iets over hem te weten komen. Op 3 november 2019 verliet verzoeker El Salvador. Op 10 februari 2020 en 17 april 2020 zou een vriend hem via Facebook hebben laten weten dat bendeleden naar hem hadden gevraagd. Via de telefoon had deze vriend ook nog laten weten over twee andere keren dat dit gebeurde. Ook een ex-vriendin zou verzoeker in juli 2020 nog hebben laten weten dat ze ook aan haar naar hem hadden gevraagd. Daarnaast zou verzoeker ook nog een bericht hebben gekregen waarin hij door een onbekende werd bedreigd.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn identiteitskaart, zijn paspoort en zijn NIT-kaart voor, alsook fotokopieën van zijn geboorteakte, van de overlijdensaktes van zijn moeder en van zijn grootmoeder, van reisinformatie en van berichten via Messenger (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘documenten’).

Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld – en door verzoeker niet wordt betwist – kunnen de screenshots van berichten via Messenger bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd aangezien deze berichten afkomstig zijn van Facebookvrienden of vrienden van vrienden van verzoeker.

Over de overige door verzoeker neergelegde documenten motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat deze slechts betrekking hebben op verzoekers identiteit, zijn reisweg en het overlijden van zijn moeder en grootmoeder en dat deze elementen momenteel niet ter discussie staan. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog pertinent op dat verzoeker zelf aanhaalde nog een ontslagbrief te hebben van zijn werk, de gelegenheid kreeg om dit document te bezorgen, doch naliet dit over te maken.

De “Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs” van Home Office van januari 2021 die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft ten slotte betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Verzoeker wordt hierin niet vermeld. Bijgevolg volstaat dit rapport op zich niet om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wijst de adjunct-commissaris-generaal er vooreerst op goede gronden op dat verzoeker er niet in slaagde om eenduidige verklaringen af te leggen over de vier incidenten die hij aanhaalt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plaatsen waar u werd benaderd door bendeleden. Gevraagd naar de eerste keer dat u werd lastiggevalen, beweert u namelijk dat de meerderheid van de keren dat u werd lastiggevalen gebeurde op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis (CGVS, p. 18). Wanneer echter overlopen wordt bij ieder incident waar het plaats vond, expliciteert u dat het eerste incident plaats vond op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis (CGVS, p. 18), het tweede incident zou hebben plaats gevonden aan de bushalte op honderd meter van uw huis (CGVS, p. 19), het derde en het vierde incident zouden dan weer plaats hebben gevonden rondom de bushalte op zeshonderd meter van uw huis (CGVS, p. 20-21). Gewezen op uw eerdere verklaring dat de meerderheid van de incidenten plaats vonden op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis en u nu zegt dat er slechts één incident plaatsvond op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis, en er twee plaats vonden op zeshonderd meter van uw huis, poneert u eerst dat u niet gezegd had dat de incidenten op driehonderd à vierhonderd meter van uw huis gebeurden, maar dat de laatste twee incidenten plaatsvonden op zeshonderd meter bij de laatste halte. Nogmaals gewezen op het feit dat u initieel stelde dat de meerderheid van de incidenten plaats vonden op driehonderd à vierhonderd meter, herhaalt u slechts dat twee van de incidenten op zeshonderd meter gebeurden (CGVS, p. 21-22). U biedt echter geen verklaring waarom u dan initieel beweerde dat de meerderheid van de incidenten op driehonderd à vierhonderd meter gebeurden.”

Door te stellen dat hij slechts een schatting maakte van de afstanden en deze niet op de meter heeft gemeten en dat de adjunct-commissaris-generaal tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn en de essentie volledig uit het oog verliest, beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren van de bovenstaande argumenten, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekers vluchtrelaas een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat die de geloofwaardigheid ervan onderuit haalt.

Zo wijst de adjunct-commissaris-generaal er tevens op dat verzoeker slechts weinig gedetailleerd kan vertellen over de eerste drie keren dat bendeleden hem wilden rekruteren. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Gevraagd om te vertellen wat er de eerste, tweede en derde keer gebeurde, herhaalt u telkens meerdere keren dat de incidenten hetzelfde verloop kenden, zoals ook het incident van 20 oktober 2019 (CGVS, p. 17, p. 19, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt echter dat het verloop van de eerste drie incidenten een wezenlijk verschil kende met het incident van 20 oktober 2019. De bendeleden zouden namelijk die laatste keer een wapen tegen uw hoofd hebben geplaatst, terwijl u van de eerdere drie incidenten niet eens kan zeggen of de bendeleden gewapend waren of niet (CGVS, p. 17-21).

Verder stelt u initieel bij deze incidenten vier keer vijftig à zestig dollar te hebben moeten geven (CGVS, p. 9). Echter nogmaals gevraagd hoeveel geld u moest geven bij het incident in september, schat u dat het om zestig of zeventig dollar zou gaan (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat u eerder vijftig of zestig dollar had gezegd, herhaalt u dat u maar een benadering kan geven. Bij het tweede en derde incident

zou u veertig à vijftig dollar hebben gegeven en beweert u dat dat het gemiddelde was dat u ophaalde, ook hier kan u maar een benadering geven omdat u niet de gewoonte had om uw fooien te tellen (CGVS, p. 19, 21). Het is echter vreemd dat u verschillende schattingen geeft, terwijl u eerst zegt bij alle vier deze incidenten vijftig à zestig dollar te hebben moeten geven. Dat u bovendien niet concreter weet hoeveel fooi u juist gekregen zou hebben is merkwaardig, gezien u beweert slechts 140 dollar per twee weken te verdienen, en deze fooien dus een wezenlijk deel van uw inkomen vormden (CGVS, p. 10)."

Door louter te stellen dat de adjunct-commissaris-generaal tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn en een passage uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aan te halen die betrekking heeft op slechts één van de vier incidenten en die bovendien eerder ondersteunen dat verzoekers verklaringen over de eerste drie keren dat benedeleden hem wilden rekruteren weinig gedetailleerd zijn, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande motieven.

Voorts beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen en van zijn eigen standpunt, met name dat hij niet de gewoonte heeft om zijn fooi op de bus of in het restaurant te tellen, dat de fooi vaak tussen 40 en 60 euro schommelde, dat er vaak ook muntjes tussen zaten zodat het niet altijd evident was om te weten hoeveel fooi hij die dag had gekregen en dat hij zijn geld pas telde wanneer hij thuis kwam, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van bepaalde elementen uit zijn verklaringen verklaart verzoeker niet waarom hij telkens een andere benadering gaf van het geld dat hij aan de benedeleden moest geven en weerlegt hij de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal dus niet. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hem niet wordt verweten niet te weten hoeveel geld hij exact aan de benedeleden gaf, doch wel daarover steeds andere verklaringen af te leggen.

Daarbij komt nog dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen tijdens en na zijn problemen. De adjunct-commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Tevens beweert u nog dat u, nadat u een derde keer werd lastiggevallen op 10 oktober 2019, als voorzorgsmaatregel bij een vriend bleef overnachten in het weekend van 15 en 16 oktober 2019 in Santa Tecla stad (CGVS, p. 20). Hierbij dient eerst al opgemerkt te worden dat u naliel hier iets van te vermelden toen u werd gevraagd naar uw verblijfplaatsen. Uw excuus, dat u dacht dat het over wonen ging en dat u er niet hebt gewoond, maar slechts twee keer bent geweest (CGVS, p. 22), kan niet overtuigen. U werd namelijk expliciet gevraagd naar plaatsen waar u eventueel voor een korte periode had verbleven en niet officieel woonde (CGVS, p. 5). U kon er maar twee of drie keer overnachten. U gevraagd naar de datering, wendt u eerst voor de vraag niet begrepen te hebben en vraagt u bij wie. Bij de herhaling van de vraag stelt u dat het in een weekend was. Wanneer u om verduidelijking gevraagd wordt omtrent de tweede en derde keer dat u bij die vriend overnacht zou hebben, beperkt u die overnachtingen plots tot dat ene weekend, twee keer in een weekend, waarbij u de zaterdag een keer telt en de zondag voor de tweede keer. Waarom u dan überhaupt het over een derde keer had is eigenaardig. U gevraagd wanneer dat dan exact was, doet u er eerst het zwijgen toe en vraagt om in uw agenda te mogen kijken. Op de vraag om het zo te proberen zeggen, geeft u 15-16 oktober op. Nazicht van deze data leren dat die in 2019 niet in een weekend vielen doch op dinsdag en woensdag. U beweert dat u er maar twee dagen kon blijven omdat uw vriend niet alleen woonde. Het blijft echter vreemd dat indien u dit werkelijk als voorzorgsmaatregel deed, u vervolgens wel gewoon terugkeerde naar het huis van uw grootmoeder, dan nog wachtte tot na het incident van 20 oktober 2019 om naar het huis van uw oom en tante te gaan en zo het risico zou lopen om nogmaals overvallen te worden door benedeleden. Bovendien beweert u na uw problemen op 20 oktober 2019 te zijn thuis gekomen en naar uw tante en oom te hebben gebeld, die u dan zijn komen ophalen om naar hun huis te gaan (CGVS, p. 15-16). Gevraagd naar uw woonplaatsen stelt u tot 20 oktober 2019 in het huis van uw grootmoeder te hebben gewoond (CGVS, p. 8). U verklaart echter ook maar sinds 21 oktober 2019 bij uw oom en tante in Bosques de Lourdes te hebben verbleven. De ene versie heeft het dus over een aankomst bij tante en oom op 20 oktober, de andere versie heeft het over 21 oktober. Ook inzake de datering van uw vertrek hier, geeft u in uw verklaringen een dag verschil op: u poneert eerst tot 2 november 2019 daar verbleven te hebben maar bij confrontatie met uw verklaring dat u toch op 3 november 2019 vertrokken was, stelt u uw verklaring bij en corrigeert u dat uw vertrek uit Bosques de Lourdes toch op 3 november 2019 was (CGVS, p. 6). Bij DVZ stelde u overigens maar een week in Bosques de Lourdes te hebben verbleven (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10), terwijl de periode die u aanhaalt bij het CGVS, van 20 of 21 oktober 2019 tot 2 dan wel 3 november 2019 toch om nagenoeg het dubbele daarvan gaat, met name om bijna twee weken."

Verzoeker beperkt zich wederom tot een loutere herhaling van zijn verklaringen waar hij betoogt dat hij ervan uitging dat de *protection officer* van het CGVS wilde weten waar hij allemaal gewoond had in El Salvador en niet waar hij een weekend ondergedoken had gezeten. Hij kan evenwel niet worden gevolgd daar uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat hem nog uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog op andere plaatsen had verbleven, eventueel voor een korte periode, ook al woonde hij daar niet officieel (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij ook de exacte datum wanneer hij er was ondergedoken niet meer wist en dat hij onder de stress en de druk van het gehoor de data 15-16 oktober heeft vernoemd, terwijl hij het weekend van 20 oktober bij zijn vriend was ondergedoken, weerlegt hij ook de motieven op dit punt niet. De Raad merkt hierbij op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Dat verzoeker het weekend van 20 oktober 2019 bij zijn vriend zou zijn ondergedoken, zoals hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, is een loutere bewering die hij niet *in concreto* staakt of onderbouwt met enig begin van bewijs en die bovendien merkwaardig is, gezien hij volgens zijn verklaringen op deze dag door bendeleden werd bedreigd met een wapen tegen zijn hoofd. Dat verzoeker dit incident wel kan plaatsen op 20 oktober, doch niet dat hij datzelfde weekend na een vorig incident was ondergedoken bij een vriend, acht de Raad niet aannemelijk.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat hij had begrepen dat hem werd gevraagd tot wanneer hij bij zijn oom en tante verbleven had en stelt dat hij er tot 2 november was gebleven en op 3 november was vertrokken, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker eerst verklaarde dat 2 november 2019 de laatste dag was dat hij in Bosques De Lourdes was en dat hij van daaruit naar de luchthaven is vertrokken en dat hij vervolgens stelde dat hij op 3 november om 12 uur 's middags was vertrokken uit Bosques De Lourdes (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat hij er tot 2 november was gebleven kan niet in overeenstemming worden gebracht met zijn vertrek van daaruit op 3 november rond de middag. Ten slotte wordt er nogmaals op worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel is van de hierboven aangehaalde overwegingen, waarvan verzoeker er verschillende onverlet laat, dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen tijdens en na zijn problemen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Ook legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de incidenten vóór september en oktober 2019: *"U beweert verder dat u op eerdere momenten al lastiggevalen werd door bendeleden en hen gewoon moest geven wat u op dat moment in uw zakken had en waarbij ze u ook probeerden te vernederen omdat uw haar niet goed zat of uw schoenen hen niet bevielen (CGVS, p. 9, 22). Gevraagd of ze u dan ook geld vroegen, stelt u dat ze niet de gewoonte hadden u dit te vragen (CGVS, p. 22). Gevraagd of ze het wel van u stalen zonder het u te vragen, moet de vraag u eerst herhaald worden voor u kan zeggen, dat ze vòòr de vier incidenten van september en oktober 2019 nooit geld gevraagd hebben, maar ze begin 2019 wel uw gsm zouden gestolen hebben (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u zegt dat ze niet vaker geld van u namen, gezien u eerder gezegd hebt dat het wel vaker gebeurde dat u uw handen in de zakken moest steken en gewoon moest geven wat u had, bevestigt u slechts dat ze u inderdaad lastigvielen en u moest geven wat er in uw zakken zat (CGVS, p. 22). Opnieuw gevraagd waarom u dan zegt dat u hen vòòr die vier keer geen geld moest geven, poneert u dat u dit niet zei omdat het voor u geen groot bedrag is en het maar ging over enkele muntstukken (CGVS, p. 22). Echter, enkele muntstukken zijn nog steeds geld, en is dus bezwaarlijk een goed excuus te noemen. Ook over wanneer ze dit dan vroegen, legt u geen eenduidige verklaringen af. U had namelijk initieel verklaard dat dit in juni, juli en augustus 2019 gebeurde (CGVS, p. 10), maar wanneer u nogmaals gevraagd wordt wanneer het gebeurde dat ze muntstukken van u vroegen, stelt u slechts dat dit in augustus gebeurde (CGVS, p. 22). Op uw eerder verklaringen gewezen, poneert u dat u niets over juni en juli heeft gezegd, en vraagt u nog eens of er muntstukken worden bedoeld. Uw verklaringen worden u herhaald en u wordt er op gewezen dat u weldegelijk juni, juli en augustus hebt gezegd, waarop u beweert dat u niet zou gezegd hebben dat ze u toen constanter lastigvielen. Het simpelweg stellen dat u iets niet zou hebben gezegd is echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen."*

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat hij al eerder werd lastig gevallen en werd gevraagd om mee te werken met de bendeleden, dat hij op dat ogenblik gaf wat hij in zijn zakken had opdat zij hem met rust zouden laten en dat hij de keren vóór oktober aldus werd lastig gevallen, zonder dat zij hem specifiek om geld vroegen, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Met dit betoog weerlegt verzoeker geen enkele van de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de door hem aangehaalde incidenten vóór september en oktober 2019.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Verder beweert u nog dat bendeleden naar u zouden gevraagd hebben bij vrienden. Gevraagd wanneer ze naar u vroegen bij uw vriend Y. G. (...), kan u slechts de twee data geven waarop hij u Messenger-berichten zou gestuurd hebben, terwijl u beweert dat ze hem vier keer hebben aangesproken om naar u te vragen. U werpt op dat hij u nooit een specifieke datum heeft gezegd. Gevraagd of u hem dan niet gevraagd heeft wanneer dit gebeurde, stelt u van niet. Gevraagd of het altijd dezelfde personen waren die naar u vroegen bij hem, stelt u zelfs dat u nooit vragen zou hebben gesteld over wie het waren en dat u dit ook niet wilde doen. Uw vriend zou u enkel gezegd hebben dat het om bendeleden zou gaan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet wilde vragen, stelt u eerst al dat het u niet interesseerde en dat u er niet op wilde ingaan omdat u er ook van uitging dat hij het niet zou weten (CGCS, p. 14-15). Dat u echter zo weinig interesse blijkt te tonen voor personen die nog naar u op zoek zouden zijn, is weinig geloofwaardig. Verder beweert u nog een bericht met bedreigingen te hebben gehad van een zekere A. S. (...). U beweert niet te weten wie het is, en voegt toe dat u denkt dat zulke profielen worden gecreëerd om op anonieme wijze berichten te sturen (CGVS, p. 15). De screenshot die u hiervan neerlegt toont echter dat u en deze persoon een gemeenschappelijke Facebookvriend hebben (document 8), wat de bedreiging niet bepaald anoniem maakt. Gevraagd of u niet eens heeft gevraagd aan jullie gemeenschappelijke Facebookvriend wie deze persoon juist is, stelt u dat u dit niet heeft gedaan (CGVS, p. 14-15). Opnieuw moet er op gewezen worden dat uw gebrek aan interesse in iemand die u een dreigbericht zou hebben gestuurd, weinig geloofwaardig is."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog als volgt:

"Tot slot is het uitermate vreemd dat u bij uw registratie bij DVZ opgaf dat u nog een neef, W. C. G. (...), in België had. Bij het CGVS blijkt dit opeens helemaal niet om uw neef te gaan, en beweert u slechts voor hem vertaald te hebben omdat hij de vragen die gesteld werden niet zou hebben begrepen (CGVS, p. 5). Deze verklaringen is echter onafdoende om uit te leggen waarom u hem hebt opgegeven als uw neef. Dat u ook (...) over uw familiebanden geen correcte informatie verschaft aan de asielinstanties doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid."

Verzoeker geeft toe dat het een stomiteit was om te zeggen dat deze persoon zijn neef was, doch meent dat dit geen afbreuk doet aan wat er in El Salvador is gebeurd. Het hoeft evenwel geen betoog dat dergelijke manifest leugenachtige verklaringen verzoekers algemene geloofwaardigheid allerminst ten goede komen.

Daarnaast merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing voor de volledigheid nog het volgende op:

"Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat wat betreft de problemen die u aanhaalt in Armenia, dit slechts gaat om beledigingen en provocaties, en u ondanks deze beledigingen en provocaties u ook nog altijd op bezoek bleef gaan in Armenia (CGVS, p. 12). U liet overigens na om hierover iets te vermelden bij DVZ, terwijl er nochtans specifiek gevraagd werd of u naast de door u aangehaalde problemen, nog andere problemen heeft gehad met medeburgers of van algemene aard (DVZ vragenlijst 15 januari 2020, p. 2, punt 7a en 7b)."

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe een risico te hebben genomen om zijn familie te zien, doch meent dat dit niet betekent dat er in zijn hoofd geen ernstige vrees bestond. Hij weerlegt evenwel niet dat de problemen die hij aanhaalt in Armenia slechts beledigingen en provocaties betreffen, waarvan hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding heeft gemaakt. Dergelijke incidenten bereiken niet het vereiste minimumniveau van ernst om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, wat bevestiging vindt in de vaststelling dat verzoeker deze incidenten op de DVZ onvermeld liet.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen volstaat om te besluiten dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij uit hoofde daarvan een gegronde vrees voor vervolging heeft. De kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing is, wat dit betreft, niet dienstig.

Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar een passage uit de “Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs” van Home Office van januari 2021 over het profiel van de jonge mannen die door de bendes gevisieerd worden en te stellen dat hij perfect in dit profiel past en dat hij hierdoor vreest voor zijn leven of om ontvoerd en mogelijks gerekruteerd te worden om ingezet te worden als bendelid, doet verzoeker aan het voorgaande geen afbreuk. Een loutere verwijzing naar zijn profiel volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond. Uit de geciteerde passage blijkt immers niet dat er in El Salvador sprake is van groepsvervolging waarbij alle jonge mannen het slachtoffer worden van moord, ontvoering of rekrutering. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De motieven vinden bovendien bevestiging in de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, waaraan verwerende partij in haar op 26 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota refereert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met bendeleden niet aannemelijk maakt en dat zijn verblijf in het buitenland en zijn profiel als jonge man op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat hij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zal hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien hij besmet geraakt met deze ziekte maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van

Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN